

Arrest

nr. 215 453 van 22 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont St-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat UNGER, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 mei 2013 een verzoek om internationale bescherming in dat resulteerde in een weigeringsbeslissing van 31 juli 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarop nam de verwerende partij op 8 augustus 2013 een beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De Raad bevestigde, na beroep, in een arrest nr. 117 243 van 20 januari 2014 de voormelde beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 oktober 2015 diende verzoeker vervolgens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd door de gemachtigde onontvankelijk verklaard bij beslissing van 23 november 2016; tevens leverde die een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13). Deze beslissingen werden niet aangevochten. Ze zijn dus definitief in het rechtsverkeer.

Op 30 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.,

voornaam: S.

geboortedatum: 03.12.1985

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: M. D. Al. °14.07.1962.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 30.08.2017.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. Er zal een PV voor zwartwerk opgesteld worden ten laste van betrokkene door de sociale inspectie. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van een alias: M. D. A. 14.07.1962.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 15.08.2013 (bijlage 13qq van 8.08.2013) en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12.12.2016 (bijlage 13 van 23.11.2016). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 2.05.2013. Deze aanvraag werd door het CGVS geweigerd op 31.07.2013.

Betrokkenes asielaanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing van de RVV op 20.01.2014.

Betrokkene diende op 30.10.2015 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 23.11.2016. Deze beslissing is op 12.12.2016 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft samen met zijn ex-partner D. I. (°25.01.1990), die legaal in België verblijft, een zoon K., S. J. (°24.06.2015). Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

1.2. Diezelfde dag neemt de gemachtigde ook een beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : S.

geboortedatum : 03.12.1985

geboorteplaats : Kinshasa

nationaliteit : Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS: M. D. A. °14.07.1962.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. Er zal een PV voor zwartwerk opgesteld worden ten latse van betrokkene door de sociale inspectie. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van een alias: M. D. A. °14.07.1962.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 15.08.2013 (bijlage 13qq van 8.08.2013) en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12.12.2016 (bijlage 13 van 23.11.2016). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk. Er zal een PV voor zwartwerk opgesteld worden ten latse van betrokkene door de sociale inspectie. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene maakt gebruik van een alias: M. D. A. °14.07.1962.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 15.08.2013 (bijlage 13qq van 8.08.2013) en aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12.12.2016 (bijlage 13 van 23.11.2016). Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft samen met zijn ex-partner D.I. (°25.01.1990), die legaal in België verblijft, een zoon K., S. J. (°24.06.2015). Te dezen heeft betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM" (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel. [sic]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 7, 62, 51/4, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que de l'intérêt supérieur de l'enfant et du devoir de minutie.

• *Premier grief.*

Suivant l'article 51/4 de la loi sur les étrangers : « § 1er- L'examen de la demande d'asile visée aux articles 50, 50 bis, 50 ter et 51 a lieu en français ou en néerlandais. La langue de l'examen est également celle de la décision à laquelle il donne lieu ainsi que des éventuelles décisions subséquentes d'éloignement du territoire ».

Lorsque l'examen précité a eu lieu en français, la décision d'éloignement du territoire doit être prise en français (Cass. 11 février 2004, P.03.1661.F. G.F. Raneri ; Conseil d'Etat, arrêt n° 176.591 du 9 novembre 2007, Berisha). Il ne peut en aller autrement en l'espèce, dans la mesure où les décisions font expressément référence au rejet de la demande d'asile, où l'ordre de quitter pris durant son examen n'est pas « subséquent » et semble prima facie illégal (Conseil d'Etat, arrêt n° 234.074 du 8 mars 2016 et conclusions présentées le 15 juin 2017 par Monsieur l'avocat général Paolo Mengozzi devant la CJUE dans l'affaire C-181/16) et où le précédent ordre de quitter a bien été pris en langue française.

• *Second grief.*

Suivant l'article 74/13 de la loi : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Suivant l'article 74/11 de la loi, « § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants : 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou; 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée».

Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt n° 216.987 du 21.12.2011).

D'une part, la décision d'interdiction annonce une mesure pour trois ans, mais conclut au fait qu'une interdiction de huit ans n'est pas disproportionnée , de sorte qu'elle n'est pas motivée en conformité avec les articles 62 et 74/11 de la loi.

D'autre part, l'OE ne tient pas compte de toutes les circonstances du cas à défaut de s'être inquiété de l'évolution de la situation privée et familiale du requérant depuis le dernier ordre de quitter notifié, alors que par ailleurs une interdiction de territoire de 3 ans est imposée au requérant. Il s'agit là d'un élément incontestablement nouveau (CCE, arrêt n°98.273 du 28 février 2013, Singh), alors que précédemment il n'y en avait pas, ce qui « justifiait » la position adverse selon laquelle la séparation entre le requérant et ses enfants ne serait que provisoire. Tel n'est assurément plus le cas actuellement au vu de l'interdiction d'entrée (CCE, arrêt n°104.724 du 10 juin 2013, Soumah).

Ainsi qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi sur les étrangers, relatifs à l'article 7 de cette dernière loi, l'obligation de prendre une décision de retour à rencontre de tout ressortissant d'un pays tiers qui est en séjour illégal sur le territoire ne vaut évidemment pas si le retour effectif d'un étranger entraîne une violation des articles 3 et 8 de la CEDH (Doc. Pari., 53, 1825/001, p. 17). Par ailleurs, l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré dans la loi sur les étrangers l'article 74/13 précité. Il résulte de ce qui précède que si le défendeur doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, le caractère irrégulier du séjour ne saurait suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH soient également pris en compte, en manière telle que le défendeur n'est pas dépourvu en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation et ne peut se prévaloir d'une compétence entièrement liée lorsqu'il délivre un ordre de quitter le territoire sur la base de l'article 7 de la loi (CCE, arrêts n° 116.003 du 19 décembre 2013 ,n°132 278 du 28 octobre 2014, n°130 604 du 30 septembre 2014, n° 129 985 du 23 septembre 2014, n° 126 851 du 9 juillet 2014...).

Selon la Cour européenne des droits de l'Homme, « Lorsque l'existence d'un lien familial avec un enfant se trouve établie, l'Etat doit agir de manière à permettre à ce lien de se développer et il faut accorder une protection juridique rendant possible dès la naissance ou dès que réalisable par la suite l'intégration de l'enfant dans sa famille » (voir les arrêts *Yousef c. Pays-Bas* du 5 novembre 2002, *Keegan c. Irlande* du 26 mai 1994, série A no 290, p. 19, § 50, et *Kroon et autres c. Pays-Bas*, 27 octobre 1994, série A no 297-C, p. 56, § 32). Selon cette même Cour, « l'éclatement d'une famille constitue une ingérence très grave. Dès lors, pareille mesure doit reposer sur des considérations inspirées par l'intérêt de l'enfant et ayant assez de poids et de solidité » (arrêt *Olsson c. Suède* du 24 mars 1988, série A no 130, pp. 33-34, §72).

Les décisions ne contestent pas l'existence d'une vie familiale les enfants, laquelle est confirmée (pièces 4, 5 et 6), mais impose au requérant de retourner seul au Congo durant 3/8 ans. La séparation du requérant avec ses enfants ne sera pas que temporaire, puisque pouvant atteindre 3/8 ans, alors qu'il s'agit d'enfants en bas âge qui ont incontestablement besoin de la présence de leur père au quotidien pour leur éducation et leur formation. Contraindre Monsieur Kiangbeni à quitter ses jeunes enfants pour un tel délai et à regagner son pays pour y solliciter un visa qu'il ne pourra obtenir avant 3/8 ans méconnaît l'intérêt supérieur des enfants, est constitutif d'erreur manifeste et affecte sans motif nécessaire ni raisonnablement justifié leur vie familiale. En l'espèce, l'existence d'une vie familiale en Belgique ne fait aucun doute. Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (*Affaire Moustaquim c. Belgique*, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux buts légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant. En l'espèce, il ne ressort pas des motifs de la décision que la partie adverse ait évalué le danger que Monsieur Kiangbeni représente pour l'ordre public en le mettant en balance avec la gravité de l'atteinte à sa vie familiale qui découlerait de son éloignement du territoire pendant une durée de 3/8 ans. Priver deux jeunes enfants de leur père durant un tel délai est tout à fait inopportun et disproportionné. Un juste équilibre n'a pas été assuré entre les intérêts en jeu. La décision ne révèle pas que l'intérêt supérieur de l'enfant ait été dûment pris en considération (Cons. État, 30 oct. 2002, Rev. dr. étr., 2002, p.630 ; CCE, arrêts n° 26.801 du 24 avril 2009, n°82.366 du 31 mai 2012, n°83.257 du 19 juin 2012, *Diallo* - n°92.552 du 30.11.2012, *Ozifirat* - n° 88.057 du 24 septembre 2012, *Barrios* - n° 98.175 du 28 février 2013, *Asibey* - 99.742 du 26 mars 2013, *Maman*).

Ainsi jugé par Votre Conseil (arrêt n° 26.801 du 24 avril 2009) : « Par ailleurs, concernant la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le Conseil observe que la contestation ainsi formulée est sérieuse et avérée dès lors qu'elle porte sur des éléments précis qui sont de nature à porter atteinte à des droits fondamentaux protégés par des instruments juridiques internationaux auxquels l'Etat belge est partie, et que la partie défenderesse s'est abstenue d'en tenir compte avant de délivrer l'ordre de quitter le territoire et les ordres de reconduire litigieux. En effet, l'éloignement des requérants entraînerait une rupture du lien familial avec M. [M., A.] avec qui il n'est contesté pas que les requérants et particulièrement les enfants forment une famille, élément que la partie défenderesse ne semble nullement avoir pris en considération, pas plus que le caractère disproportionné de la mesure au regard de la scolarité régulière des enfants depuis leur arrivée en toute légalité sur le territoire belge.»

2.2. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.”

Het wordt niet betwist dat de taal van het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker op 2 mei 2013 had ingediend, het Frans was.

Kernvraag is of het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten moet worden beschouwd als een “daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied” zoals bedoeld in artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het verzoek tot internationale bescherming dat verzoeker had ingediend resulteerde in een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 31 juli 2013 en, na beroep tegen deze beslissing, in het arrest van de Raad nr. 117 243 van 20 januari 2014 tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende nooit een beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) dat op 8 augustus 2014 werd afgeleverd. Deze beslissing is definitief.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 30 augustus 2017 volgt op een administratief verslag vreemdelingencontrole. Het kan in casu niet worden beschouwd als een op de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming volgende verwijderingsbeslissing in de zin van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet. Er is geen enkel verband met een dergelijke beslissing: de thans bestreden verwijderingsmaatregel is een politiemaatregel die werd genomen na de eenvoudige vaststelling dat verzoeker zich in een illegale verblijfssituatie bevindt, zodat de voormelde bepaling niet van toepassing is (zie ook RvS 10 januari 2017, nr. 236 991).

Het gegeven dat de verblijfsrechtelijke procedurele antecedenten - waaronder de beslissingen inzake “de asielaanvraag” - worden opgesomd in het bevel, doet daaraan geen afbreuk. Verzoekers argumentatie dat het bevel van 8 augustus 2014 - i.e. de bijlage 13quinquies volgend op de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal - nog niet had mogen worden genomen omdat het beroep bij de Raad nog niet was afgerond en dus onwettig is, doet dat evenmin: zoals reeds eerder gesteld is dat bevel definitief in het rechtsverkeer en kan verzoeker zich thans niet meer beroepen op de vermeende onwettigheid ervan. De rechtspraak waarnaar hij in dit kader verwijst is dan ook niet dienstig.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de thans bestreden verwijderingsbeslissing in het Frans had moeten worden genomen op grond van artikel 51/4, §1 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.3.1. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoeker vooreerst dat het inreisverbod aanvangt met het opleggen van een termijn van drie jaar, doch eindigt met de vaststelling dat “*een inreisverbod van 8 jaar proportioneel [is]*”, zodat het niet is gemotiveerd conform de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing onmiskenbaar blijkt dat ze een inreisverbod beoogt voor de duur van drie jaar. De laatste zinsnede waarnaar verzoeker verwijst en die de duur van 8 jaar vermeldt, is duidelijk een materiële vergissing, voortvloeiend uit een ietwat ongelukkige copy-paste-actie. Deze grief kan dus niet worden aangenomen.

2.3.2. Voorts stelt verzoeker dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden van de zaak, in het bijzonder niet met zijn privé- en familielevens. Het gaat immers niet meer om een tijdelijke scheiding, nu er een inreisverbod werd opgelegd, wat eerder niet het geval was, zodat dit een nieuw gegeven uitmaakt sedert de afgifte van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker leidt hieruit een schending af van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het hoger belang van het kind en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*”

Deze bepaling weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familielevens van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familielevens waarmee rekening zou moeten worden gehouden ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Het komt verzoeker toe om aannemelijk te maken dat de motivering die in de eerste bestreden beslissing werd opgenomen over de schending van artikel 8 van het EVRM in casu niet volstaat in het licht van de vereisten van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing betreft een situatie van eerste toelating. In dat geval oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Een belangrijke afweging daarbij is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zoals in casu, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde oog heeft gehad voor het feit dat verzoeker in België een kind heeft met zijn ex-partner die hier een legaal verblijfsrecht heeft. Hij is echter van oordeel dat verzoeker de Belgische staat voor een voldongen feit heeft geplaast door tijdens zijn precair verblijf een kind te erkennen, dat dit gegeven op zich hem geen automatisch recht op verblijf geeft, dat verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijf in te dienen, en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoeker bij zijn verzoekschrift uittreksels voegt uit het register der geboorteaktes waaruit blijkt dat hij de twee kinderen van de dame van wie hij niet betwist dat ze zijn ex-partner is, heeft erkend. Aangezien het jongste kind werd geboren nadat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, kan de verwerende partij niet worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Uit dit stuk blijkt overigens dat de moeder van de kinderen en verzoeker nog steeds gescheiden wonen.

Verzoeker verzet zich er verder tegen dat het om een tijdelijke scheiding zou gaan, nu hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Echter, een zorgvuldige lezing van de bestreden beslissing leert dat de gemachtigde erop heeft gewezen dat verzoeker in zijn land van herkomst een verblijfsaanvraag kan

indienen. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk, nu de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot opschorting of opheffing van een bestaand inreisverbod om humanitaire redenen op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dus deze opheffing of opschorting vragen teneinde een verblijfsrecht in België te vragen in functie van zijn kinderen, zo gewenst. Hij kan, gelet op het voorgaande, niet zonder meer stellen dat dat niet mogelijk zou zijn voor het verstrijken van de duur van het inreisverbod. Het EHRM stelt overigens ook dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Specifiek wat het hoger belang van de kinderen betreft, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat verzoeker dan wel poneert dat de band die hij zou hebben met zijn kinderen van die aard zou zijn dat zij geen tijdelijke scheiding zou verdragen, doch hiervan geen enkel objectief begin van bewijs voorlegt. Dit klemmt, nu uit het administratief dossier blijkt dat reeds in de beslissing volgend op de aanvraag die hij op 30 oktober 2015 had ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vastgesteld dat hij niet bij zijn - eerstgeboren en toen nog enige - kind woonde en geen enkel objectief bewijskrachtig element had bijgebracht dat effectieve banden tussen vader en kind zou kunnen aantonen. Dat is ook nu het geval: uit de uittreksels uit het geboorteregister blijkt dat verzoeker en de moeder van zijn kinderen apart wonen. Verzoeker voegt dan wel een brief toe van de moeder van de kinderen waarin zij verklaart dat hij hen regelmatig komt opzoeken en bijstaan, maar de Raad is van oordeel dat aan deze verklaring geen enige objectieve bewijswaarde kan worden toegeschreven.

Dat het hoger belang van de kinderen zou worden geschaad doordat verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, is in het geheel van de geschetste omstandigheden noch aannemelijk gemaakt, noch voor de hand liggend: verzoeker betwist niet dat zijn ex-partner, de moeder van de kinderen, bij wie zij zijn gehuisvest, niet verder voor hen kan zorgen en toont niet aan dat hij, gelet op de veelheid aan multimediale communicatiemiddelen die voorhanden zijn in de hedendaagse maatschappij, geen contact met hen zou kunnen onderhouden.

Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan die erop zouden wijzen dat zijn situatie zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142); noch toont hij aan dat het hoger belang van de kinderen zou worden geschonden.

2.3.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS